

det her med arbejdsmarkedets parter plus kommunerne, og vi skal nu alle sammen prøve at sige: Jamen kan vi ikke gøre en større indsats på det her område? For bare at fortsætte, som det ser ud i dag, mener jeg er samfundsmæssigt uacceptabelt. Vi står i den risiko, at vi får en voksende gruppe af danske medborgere af udenlandsk herkomst, som ikke får nogen chance for at komme ind på arbejdsmarkedet.

Det, jeg hører, er, at får man først kontakt med og foden inden for på arbejdsmarkedet, er sandsynligheden for, at man bevarer tilknytningen til arbejdsmarkedet, stor, og får man først foden inden for, er lønmobiliteten på danske virksomheder så stor, at i løbet af ganske kort tid, når man har bevist, at man kan klare arbejdet, får man selvfølgelig også den samme løn som sine danske kolleger.

Når hr. Ole Sohn antyder, at vi går op til 1 år, kan jeg sige, at forslaget siger fra 2 uger til 52 uger. Det er jo for at vise fleksibiliteten i det, vi forestiller os.

Ole Sohn (SF):

Jeg er helt enig i, at arbejdsmarkedet er omdrejningspunktet for integration på det danske arbejdsmarked; herom ingen tvivl. Det er der vist ingen der har været uenig i.

Det, der bare undrer mig, er, at når der er en ordening, hvor der er mulighed for virksomhedspraktik, hvori ligger forenklingen så, bortset fra at man forenkler det på den måde, at man giver virksomhederne muligheden frem for 4 uger så at sige: I kan få 52 uger? Det er da det eneste sted, hvor jeg kan se, at der ligger en forenkling – for virksomhederne selvfølgelig – og det er da et forkert signal at give.

Kan en virksomhed ikke i løbet af 4 uger finde ud af, om vedkommende, man ansætter, kan gå ind på normale vilkår, eller om der skal iværksættes et job/uddannelsesstilbud, eller skal der bruges et helt år til det? Forestiller ministeren sig, at virksomheden selv bestemmer, hvornår vedkommende person kan gå fra gratis virksomhedspraktik til et ordinært job, eller er det noget, der skal aftales?

Hvis det sidste er tilfældet, hvorfor kan det så ikke relativt enkelt foregå inden for 4 uger?

Beskæftigelsesministeren (Claus Hjort Frederiksen):

Nu kan jeg jo ikke stille spørgsmål her i spørgetiden. Men et nærliggende spørgsmål til hr. Ole

Sohn ville jo være: Hvordan synes du selv, det har været i den periode, der er gået?

Jeg synes, vi kan se, at der er nogle problemer på det her område. Vi indbyder arbejdsmarkedets parter til drøftelser, vi går ind i et forløb, hvor vi siger, at vi kombinerer de her ordninger med opkvalificering og uddannelse af medarbejdere, lad os prøve at aftale nogle rammer for det, så vender vi tilbage, og så ser vi på alle de eksisterende ordninger.

Det kunne jo være, at man kunne finde på noget, der var smidigere og bedre end det, man har prøvet hidtil.

Ole Sohn (SF):

Jamen altså jeg afviser ikke, at man kan finde noget, der er smidigere, men der ligger ikke noget som helst i regeringens oplæg, som smidiggør det, bortset fra at man frem for en 4 ugers gratis praktikperiode siger, at nu kan man forlænge den op til 1 år. Man angiver ikke nogen som helst værktøjer med hensyn til, hvilken forpligtelse der skulle være for arbejdsgiverne til at sige: Skal der forhandles med tillidsrepræsentanten, og hvem skal afgøre, hvornår vedkommende person er kvalificeret? Det er da et ret centralt spørgsmål.

Kl. 15.15

Og så et andet spørgsmål, jeg også synes er væsentligt at få afdækket: Når regeringen meget målrettet og bevidst, går jeg ud fra, i oplægget skriver, at der er tale om personer, der har svært ved at få varig kontakt med arbejdsmarkedet, betyder det så, at der også kan være tale om personer på 50 år, altså seniorfolk – der er jo en stigende arbejdsløshed blandt ældre; det kan være folk, der har gået lang tid på kontanthjælp – eller er det alene indvandrere og flygtninge? Er det alle personer?

De to spørgsmål synes jeg da, at det er meget relevant at få afklaret.

Beskæftigelsesministeren (Claus Hjort Frederiksen):

Udgangspunktet for det, vi snakker om her, er jo regeringens integrationsudspil, og personlig må jeg sige, at mit temperament står til, at det aller vigtigste er, at arbejdsløse får et job. Så kan man godt opbygge alle mulige restriktioner af den ene art og af den anden art, og jeg kan selv opfinde mange problemer.

Jeg synes bare, at vi skal handle i fællesskab. Det er derfor, jeg er glad for, at hr. Ole Sohn interesserer sig for det her område, for den største